

Men jeg skal takke for en spændende for-handlingsrunde om både ændringsforslag og om en samlet økonomi og se hen til også at fortsætte i morgen.

(Kort bemærkning).

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Fru Pia Gjellerup har ret i, at debatten nok vil få karakter af at være lidt mere afdæmpet i forhold til sidste år, da der her er tale om et forlig.

Men der er dog en enkelt ting, som jeg godt vil bede fru Pia Gjellerup bekræfte her fra talerstolen.

Vi er i Det Konservative Folkeparti godt klar over, at man i Socialdemokratiet ønskede en aftale om at permanentgøre orlovsordningerne. Men det blev gjort ganske klart i forligsforhandlingerne, at det forlig, der blev indgået – og Socialdemokratiet skal ikke have utak for et udspil om bl.a. at sætte satserne helt ned til 60 pct. i 1997 – rækker til og med nedsættelsen af satserne i 1997, og at i hvert tilfælde Det Konservative Folkeparti ikke er bundet til en permanentgørelse af orlovsordningerne.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

I indledningen af fru Pia Gjellerups indlæg lod hun forstå, at nogle af de forslag, der var kommet fra oppositionen om besparelser i 10 mia. kr.s-klassen, nok mest var til udvortes brug. Det er en ganske anden retorik end den, der blev anvendt i valgkampen. Jeg ved ikke, om fru Pia Gjellerup selv brugte den retorik i valgkampen, men det gjorde hendes parti. Man sagde, at hvis man sparede 10 mia. kr. på statens finanser, ville man smadre velfærdssystemet i Danmark.

Som sagt er retorikken en lidt anden i dag. Men kan fru Pia Gjellerup ikke fortælle Folketinget, hvorfor en reduktion af statens budget på 2, maksimalt 3 pct. er det samme som at smadre velfærdsstaten? De 97-98 pct., der måtte være tilbage, er vel stadig væk noget, vi kan glæde os over.

Grunden til, at jeg gerne vil have et svar på det, er, at de ændringsforslag, der i dag ligger fra regeringen og forligspartnerne, ikke har været i stand til at gøre op med det problem, at der stadig væk er et underskud på over 40 mia. kr., et underskud, som egentlig burde have været opkrævet.

Forligspartnerne burde have præsenteret Folketinget for ændringsforslag, der viste, hvordan man vil opkræve dette underskud. Man kunne

f.eks. vælge at forhøje momsen fra 25 pct. til 33 pct., eller man kunne have forhøjet indkomstskatten med 12 procentpoint. Hvorfor har man ikke gjort det? Hvorfor præsenterer man ikke i dag en finanslov, der er i balance? Hvorfor tør man ikke gå ud og fortælle befolkningen, hvad det koster at have den såkaldte velfærdsstat kørende, som man værner så kraftigt om i sin retorik?

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil gerne bekræfte over for fru Anne Birgitte Lundholt, at parterne ikke er bundet til hinanden for tid og evighed. Det tror jeg at vi begge er meget glade for også i forhold til orlovsreformen, hvor aftalen gælder frem til og med nedsættelsen af satserne i 1997.

Det, der var helt afgørende for Socialdemokratiet at få på plads, var, at hvor der var et automatisk ophør, i og med at orlovsreformen var et forsøg, er det nu sådan, at der skal gennemføres en lovgivning for at få orlovsreformen bragt til ophør. Det synes vi selv sagt ikke er en god idé at gøre, men det er der så andre der kan være frit stillet til fra et tidspunkt i 1997. Det er ret væsentligt, at reformen ikke ophører af sig selv, men at der skal samles et flertal i Folketinget for at kvæle en succes.

Jeg kan ikke svare hr. Kim Behnke særlig detaljeret på, hvad man måtte mene med at smadre velfærden i Danmark. Jeg har ikke anvendt den retorik. Men jeg vil gerne sige, at hvis man tjuhej og i ét hug som i nogle af de overskrifter, vi har set, vil spare 10-15 mia. kr. på et finanslovsforslag – det var retorikken fra norges side i forbindelse med den indledende debat om finansloven – ville man komme til at ødelægge mange af de udviklingslinjer, som er lagt, og som det har været afgørende både for regeringen og for regeringspartierne at få fastholdt, nemlig at vi møjsommeligt og med en stor indsats har gennemført forslag, der kan påvirke samfundsøkonomiens udvikling i retning af op-sving.

Vi har fået skabt opsvinget. Hvis man så kaster sig op på pedalerne, ville man bremse det opsving og ikke opnå det, som vi ønsker, nemlig at bevæge os hen mod en stadig større balance på de forskellige problempunkter i samfundsøkonomien.

Så jeg vil sige: Om man smadrer velfærden, kommer an på, om man synes, at det at reducere den er at smadre den. Man kan i hvert fald på